

Använd båda sidorna
av papperet, om det
är nödvändigt.

Till

NORÉNS

 Korrespondensinstitut,

MALMÖ.

 LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

Skensele

Amne: Svenska Språket

Brevets N:o 12

Namn: A. Pettersson

Elevens N:o 9164

Adress: Berger Järstigatan 97 II F.g.

Bokehölm

Svar och lösningar:

Lärarens rättelser:

En jakthistoria. Uppgift I

Språ-Kla, så kallades en mycket gammal lappman, som jag från min barndom mines mycket väl.

Kla var en storvett lappman, omkring sex fot lång, rak och smidig som en yngling, trots sina minst sjuttio år. Hans hår, som hängde långt ned på ryggen, var liksom hans skägg, svart och tvigt, och i det färgiga, barkbruna ansiktet voro ett par svarta ögon knapt skönjbara. Han hade ätt ifrån sin barndom varit jägare, och hade många spännande jaktäventyr att förtälja. Ett av dem vill jag försöka återgiva.

Kla hade spåret en stor björn i flera dagar, slutligen ändade spåret vid ett ide. Kla gjorde i hast sin flintläsbössa och sitt spjut i ordning. När så allt var ordnat för mottagningen, bestod han ett par tunga grenar över idets öppning, dels för att väcka björnen och dels för att hindra honom att ätt för hastigt komma ut. Med ett därt brummande gav björnen sitt missnöje tillkänna, och rusade emot idets öppning, där han ^{med} ett välriktat skott sin flintläsbössa fälde till marken. Ett nytt brummande hördes från idet och åter en björn kom utrusande. Ingentid var att förlora. Kla laddade i hast sitt spjut, som han med säker hand sätte i bröstet på björnen vilken började dödsdansen med spjutet, som ike blev lång. Men, till Klans förtäring, som nu var vapenlös, kom ytterligare en björn ut ur samma ide, och med ett vickt ryttande sätte

(25)

efter. Nila, liksom vice han hämnas sina fallna kamrater. Till
 sin lycka fans en stor stöv i omedelbar närhet, omkring vilken
 en kapploppning på liv och död började. Nila, som var den snabb-
 are räddade dock sin liv. När han avslutat sin berättelse
 tillade han: Så var jag nästan rädd.

Fredriksson

Mitt hembygd. Uppgift II

Mitt hem är beläget vid Ströman, högt upp i Västerbotten-
 ens lappmark, där min fader är bonde i en liten by, som heter
 Bäckmark, och består av sju grannar. Från byn, som ligger in-
 rändad i en stor skog, har man en härlig utsikt över Ströman,
 som är en av Lapplands största sjöar, samt över en otalig massa fjä-
 llt upp mot Kolen. Byns befolkning, som består av svenskar, föra en
 lugn och lugn, men på samma gång mödosam tillvaro. Deras
 huvudsakligaste näring är lantbruk, men även jakt och fiske är
 mycket givande, och på den senare tiden hava även skogarna blivit en god
 inkomst. Vad som mest inverkar på det ekonomiska livet
 är de obekväma kommunikationerna. Vågen till näs-
 taste by, som endast vintertid kan trafikeras efter häst, är
 fem mil. Till närmaste kyrka är det fem mil, och till närmas-
 te järnvägsstation tolv mil, skogsväg räknat, landväg är det tjugo
 mil. Närmast stad, som är Umeå, ligger på omkring trettio mil från byn.
 Trots detta är värdandet i byn ganska godt, fast några egentligt
 rika fins inte, men icke heller några fattiga. De äro nöja
 med sin lott och vilja helt säkert icke byta den bort. Fast
 äldmark och fjäll har sina mödor, så saknar de vist
 icke fånglande behag.

Stockholm den 19 Aug. 1919.

Stogårdsningslutt

Fredriksson

Elvi Svenska Lärare nr 9164